

[Formanden.]

„Vil ministeren oplyse, om der på grundlag af den i 1959 afgivne betænkning om statens og kommunernes erstatningsansvar kan forventes en lovgivning på dette område, samt om der eventuelt i forbindelse hermed kan forventes forslag om ændring i forsikringsaftalelovens § 25?“

Disse spørgsmål vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid.

Uden for dagsordenen giver jeg ordet til undervisningsministeren, for at han kan fremsætte en tidligere anmeldt redegørelse.

Undervisningsministeren (Helge Larsen): Jeg vil gerne indlede denne redegørelse med nogle få ord om højere forberedelseseksamens tilblivelse.

Man vil erindre, at optagelse på seminarium tidligere var afhængig af, at ansøgeren havde gennemgået et 1-årigt præparandkursus på seminarierne eller havde studentereksamen. Dette 1-årige præparandkursus gav ingen muligheder for anden uddannelse for dem, der ikke blev optaget på seminarium. I forbindelse med forarbejderne til den læreruddannelseslov, der træder i kraft den 1. august 1969, stilledes der derfor af læreruddannelsesudvalget forslag om et 2-årigt adgangskursus, der ved en tillægsprøve kunne suppleres op til studentereksamen. For at undgå, at der dannedes en ny blindgyde i uddannelsessystemet, fremsattes i overensstemmelse hermed lovforslaget om højere forberedelseseksamen, der vedtoges i juni 1966. I henhold til denne lov sigter højere forberedelseseksamen ikke blot mod læreruddannelsen, men også mod andre videregående uddannelser. I betænkningen fra det folketingsudvalg, som behandlede loven, stod der — og jeg citerer:

„Bestemmelserne om indholdet og omfanget af de enkelte fag må fastsættes administrativt, således som det normalt er tilfældet både for de øvrige almene og for de faglige uddannelser. Udvalget ønsker i denne forbindelse at understrege, at højere forberedelseseksamen i videst muligt omfang bør være en almen eksamen.“

Under udvalgets forhandlinger havde man været inde på, om man straks kunne fastsætte, hvilke andre uddannelser højere forberedelseseksamen kunne give adgang til; men man kom til det resultat, at det var for tidligt at tage endelig stilling dertil. Man ønskede på den anden side ikke, at den nye adgangsvej til læreruddannelsen skulle blive sinket, og det hedder derefter i udvalgets betænkning:

„Man ønsker imidlertid at fremhæve, at jo flere uddannelser højere forberedelseseksamen giver adgang til, desto større betydning vil dette nye led i uddannelsessystemet få.“

Videre hedder det:

„Udvalget har specielt drøftet spørgsmålet om, på hvilke måder højere forberedelseseksamen kan danne basis for adgang til studier ved universiteterne og de andre højere læreanstalter. Da spørgsmålet om betingelserne for adgang til de omhandlede studier for tiden behandles i planlægningsrådet for de højere uddannelser og kræver indgående overvejelser, finder man det ikke rigtigt at foregribe rådets overvejelser. Der kan næppe heller tages stilling til spørgsmålet, før det nærmere indhold og omfang af højere forberedelseseksamen er blevet fastsat ved ministeriel bekendtgørelse. Samtidig må man allerede ved udformningen af bestemmelserne i videst muligt omfang sigte mod at gøre eksamen velegnet som grundlag for en række videregående uddannelser.“

Ud fra disse retningslinjer og ud fra lovens bestemmelser er arbejdet med højere forberedelseseksamen derefter foregået.

I august 1966 nedsattes et studieplanudvalg med professor Højgaard Jensen som formand, og i januar 1967 afgav udvalget en betænkning om HF-undervisningens indhold, eksamen osv.

Trods den knappe tid, der var til rådighed, præsterede udvalget et oplæg, som har vundet almindelig anerkendelse på grund af dets inspirerende og fordomsfrie behandling af problemerne, og dets forslag gik næsten uændret over i bekendtgørelsen om højere forberedelseseksamen. Samtidig blev administrationen af HF-uddannelsen pla-